

Ervaringen tijdens het bezoek aan ons Hostel in 2019.

Inleiding

Ons hostel ligt in het onherbergzame Mugu in de Himalaya in noord west Nepal tegen de grens van Tibet. Deze reis maakt Laurens, Toon en Michelle. Toon is de initiator van het Hostel en de goede doelen stichting House of Dreams foundation die Toon, ik en Joanne als bestuur bestieren. Hoe Toon hier in dit bergdorp beland is is een verhaal apart. Als je een beetje in karma geloofd dan gaat het daar over. Toon is al veel vaker in Nepal geweest en heeft door schade en schande wijs geworden wel geleerd wie te vertrouwen is en niet. Zoals overal in de wereld proberen mensen een bestaan op te bouwen en er zijn altijd goedgegelovige toeristen of bezoekers die zich graag laten belazeren. Ook ik herken me daarin en dat is ook weer een verhaal apart.

Mijn adviseur is mijn goede vriend Dirk van de Wijngaard met zijn Nepalese vrouw Mina die 25 jaar kinderen en vooral meisjes opgevangen heeft al dan niet uit de seksindustrie. Verschrikkelijke verhalen van meisjes die van het land meegelokt, ontvoert of gekocht zijn van ouders. Wij kunnen het ons niet voorstellen maar zoals Dirk het zegt Als je als meisje uit de arme kaste geboren wordt hier in Nepal ben je dood beter af. Dus als deze meisjes wat beters voor zich zien gaan ze mee.

Kinderen en vooral meisjes de kans geven naar school te gaan verandert wellicht wat in deze werkelijkheid. Vandaar dat ons Hostel ook voornamelijk gericht is op meisjes uit de armste families. Ons Hostel staat naast een school die door de lamafamilie is gebouwd. Tussen alle dorpen in om toch in onderwijs te voorzien waar het systeem van overheid scholen niet werkt. Ook dit een verhaal apart wat altijd op onze agenda staat met welke Nepalees we ook praten. De lama familie bestaat uit een politiek actieve en belangrijke vader Tsering. Zijn kinderen Pema, Passang en Ani en weer hun kinderen waar veelal de communicatie via via gaat want die spreken Engels.

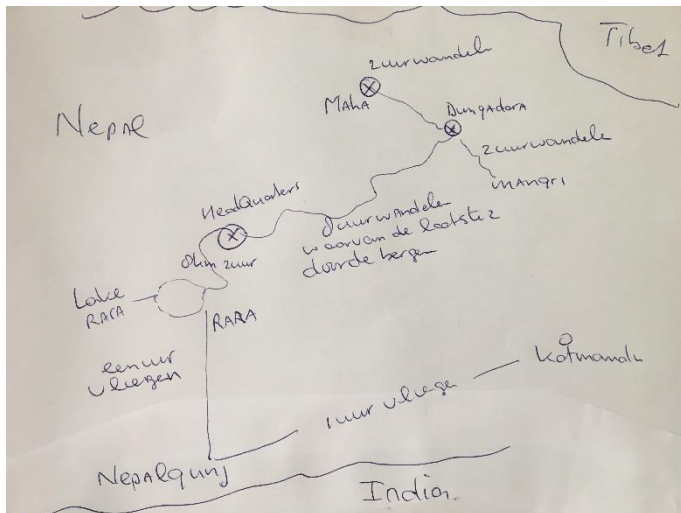

De lama familie is een mengelmoes van politiek, boeddhisme en zakelijkheid. Belangrijkste is dat we ze vertrouwen. En dat is prima en toch. Vertrouwen is goed en controle is beter. Toon is een mengeling van hoofdzakelijk boeddhisme en controle. Ik meer de pr communicatie kant en een gezonde achterdocht vooral door de stuitende verhalen van Dirk. Michelle, een Française, die meereist is moeder, oma en pensionado net als ik.

Ons Hostel is geïnitieerd na een bezoek van Toon aan het gebied in 2016. Toen hebben we de stichting house of Dreams opgericht en zijn we ons evangelie gaan verkondigen. Ook weer een verhaal apart.

Bijzonder hoe de Nepalese mentaliteit is. Iemand heeft een gedachte, iedereen is enthousiast en gaat wachten. Dat is niet zo vreemd want talloze organisaties (vanuit Nederland al 400) hebben projecten in Nepal. De school is gebouwd. De gedachte is een Hostel voor de kinderen die het verste weg wonen bv 3-6 uur lopen en het geld is op.

In dit geval komt dan Toon langs en het idee krijgt vorm. Dat langs komen daar gaat dit verhaal eigenlijk over want dat is geen sinecure,

De reis gaat van Kathmandu (zie je hiernaast op de kaart) naar Nepalgunj. Je vliegt dan naar Rara en vervolgens wandel je langs de rivier via de "hoofdweg" van Rara naar Dunggadara, een gemeenschapje van 7 huizen en een door de jappers gebouwde brug naar de overkant. Dan de laatste klim naar de school en ons hostel.

Deze hoofdweg heet voor mij hoofdweg want is eigenlijk de belangrijkste handelsroute tussen dit deel van Nepal en Tibet. Nu is Nepal aan het veranderen en er is een soort centraal gedachtegoed meer eigen verantwoordelijkheid te nemen en minder afhankelijk te zijn van buitenland. Het politieke systeem verandert iedere 5 jaar waardoor gestarte projecten stopte en dat lijkt nu verbeterd want onderweg zien we overal

activiteiten in watervoorziening (drinkwater, bevloeiing), wegen, elektriciteit (Hydro), Telefoon GSM en voeding (boomgaard, kippenfarm, green house). Lastige projecten mede door de klimaatverandering met onverwachte enorme regenbuien en de doordoor veroorzaakte landslides.

Over landslides zeggen we dan tegen de politiek belangrijk Pa Tsering (Pa van boeddhistisch lama Pema), als je de mensen geen goedkoop gas geeft om te koken kappen ze de bomen van de bergen. De verdere vegetatie wordt opgegeten door de talloze ezels en koeien en je bent je de cohesie in de berg kwijt. Wij Hollanders kennen dat van de voor ons zo belangrijke duinen en Helmgras. Nu zijn wij ook niet altijd slim bezig in Nederland dus weer voorzichtig met overal wat van vinden. En dat relativeren is nodig anders denk je Wat een achterlijkheid hier in Nepal. De mensen zijn enorm aardig en als je als buitenstaander namaste zegt lichten ze helemaal op

De reis

Toon had al wat verteld hoe hij de reis nu zon 6 keer gedaan heeft. De eerste keer met Ani en haar dochter Pema die hij toevallig in Katmandoe ontmoette. Ani (wat zoveel als tante betekend want ze heet Dawsbutti) was in Kathmandu omdat ze ziek was. Ani kent iedereen in Mugu, de streek waar ze is opgegroeid en waar het hostel ligt. Toon is ook n keer met Tom zijn Zoon geweest.

De reis zoals ik het in het begin hoorde verloopt zo. Vliegen via Delhi, ABU Dhabi of Istanboel naar Kathmandu. Daar tickets bemachtigen voor Katmandoe naar Nepalgunj en liefst dezelfde dag door naar Rara. Dan 3 uur wandelen naar Gamgadhi de hoofdstad. Daar slapen en de volgende dag 8 uur lopen naar Dunggadara. Ik had al foto's gezien van de hoofdweg. Meer als een doorlopend veranderend ezels pad is het niet in een niet aflatend mooi landschap weet ik nu 😊. Ik piekerde er niet over in het begin maar onze gesprekken gaven voldoende info om half 2018 te besluiten om te gaan.

Wat ik vooral opving was het woord "jeep". Iedereen verklaarde me voor gek met mijn artrose knieën maar die heb ik best onder controle. Zo best dat ik dacht we gaan ervoor. We gaan ervoor betekende voor mij vooral de uitrusting die ik zelf moest meenemen naar ons hostel, want daar is niets, en training. Begin 2019 ben ik serieus begonnen met een rugzak van Rob Harmsen. Ik verzamelde alles wat me nuttig leek maar ieder 100 gr telt. De rugzak op 13 kg op de rug en wandelen in het bos. Zo ongeveer ieder bospad in de buurt heb ik gehad maar ik kreeg last van mijn heupen. Het gewicht wordt door de heupen gedragen. Gelukkig bleek het een kwestie van afstellen en er doorheen lopen. De reis geboekt en ja bijna drie weken want de binnenlandse reis is omgeven met onzekerheden. Als het weer tegenzit wordt er niet gevlogen. En vertragingen door air traffic control kennen ze hier ook en dan is het wachten of vechten in het Engels als buitenlander voor een nieuw ticket.

Op Do 11 april 2019 bepakt en bezakt vertrokken we naar Amsterdam. Amsterdam-Abu Dhabi. Paar uurtjes wachten en **op 12 april** ABU -Dhabi naar Kathmandu. Naar boudha waar Rinzin ons hotel had gereserveerd. Een appartement met twee slaapkamers en n bed in de

woonkamer. Prima. Warme douche als de geiser het doet. Het is hier best warm en een koude douche is heel verkwikkend. Het topfloor restaurant bleek achteraf veilig, heerlijk eten en een sanctuarium met betrouwbaar snel wifi. Ontbijten deden we in Java met uitzicht op de grootste stoepa van de wereld (een rondje eromheen duur 5 minuten) met ook snel wifi. De eerste paar dagen beetje wennen, veel met Rinzin opgetrokken die allerlei plannen aan het verwezenlijken is echter zonder planning en niets op papier.

Zaterdag 13 April. Heerlijk geslapen tot 8 uur. Douchen en naar Java voor ontbijt. We bezoeken Pema en haar moeder Ani (Ani is de zus van Pa Tsering) en Phurba de dochter van de Lama die goed Engels spreekt. We bespreken oa hoe het gaat met hun, het hostel, welke Simkaarten er werken want er kan gebeld worden nu in Dunggadara, Mangri en Maha en heel af en toe data voor whatapp. Om 2 uur met Rinzin naar zijn nieuwe restaurant. Wow. Hij wacht op meubels en keuken. Thee gedronken in zijn kantoor. Hoogste verdieping. Rinzin gaat Michelle halen om 4 uur en regelt simkaarten. Lama Pema is in Kathmandu das goed om te weten.

Zondag 14 April Het blijkt nieuwjaar te zijn als we in Java zijn gaan ontbijten. Rinzin is er ook. We praten elkaar bij en plannen de volgende dagen. De SIM kaarten werken Ik heb 3G.

Op maandag 15 april gaan we naar de luchthaven voor de vlucht naar Nepalgunj. Opgestegen en wel keren we terug vanwege het slechte weer. We wachten n uurtje. Weer in het vliegtuig. Op de baan weer terug. Helaas pindakaas. Rugzakken weer opgehaald en terug naar Kathmandu.

Op dinsdag 16 begint het spel van de tickets. Rinzin is onze redder want hij heeft nieuwe tickets voor 19 april.

Vandaag 5 km naar Thamel gewandeld (voor de oefening). Ani geeft aan met ons mee te willen naar het Hostel, weg uit deze vervuilde hoofdstad naar de frisse lucht in de bergen. Helaas met overnachting in het bloedhete Nepalgunj.

Woensdag 17 afgesproken met Dolma, de dochter van Vader Tsering. We bespreken uitvoerig de horeca plannen van Rinzin. In eerste instantie lijkt het dat hij extra financiering nodig heeft maar uiteindelijk valt wel mee. Het is bijzonder hoe open we naar elkaar zijn waardoor achteraf de ogenschijnlijke problemen best overzichtelijk zijn.

Donderdag de 18 s 'morgens ontbijtje. Er is een dankfeest voor boeddha gaande. Honderden mensen rond en op de stupa met geurige rokende kruiden, herrie, rondlopen en heel veel Puja (dankzegging voor de boeddha). We

vertrekken naar de luchthaven en vliegen voorspoedig naar Nepalgunj. Daar aangekomen pakken we een riksja naar eerst het hotel om de hoek om eventueel door te rijden naar een ander maar dat is niet nodig want Ani is er al en ontvangt ons met een brede lach. We krijgen onze kamers (5€ per nacht). Ani neemt ons mee naar de overkant en verzekert een relatief schone maaltijd. Eieren met calacha (zwarte thee) kan eigenlijk nooit kwaad. De handgel schoont de handen. Ik kan zelfs nog een biertje scoren en een sigaartje. Prima.

De volgende dag **vrijdag 19** vroeg naar de luchthaven want ze vliegen naar Rara als ze vliegen. De vlucht van 12 uur wordt vervroegd naar 10.30 in een klein 18 persoons vliegtuigje.

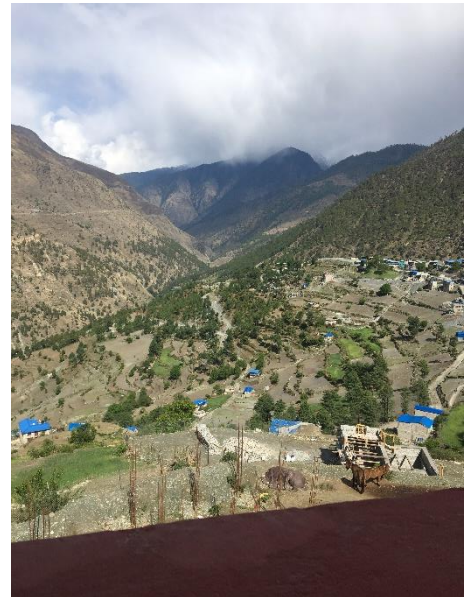
Rara (of Talcha airport) is een strip op de top van n berg omgeven met wat huizen en modder en stenen.

Toon loop normaal in drie uur naar beneden maar nu met z'n drieën is 30€ voor n Jeep goed besteed. En achteraf blijkt de weg, vooral het eerste stuk, verraderlijk nat en modderig. In een uurtje zijn we halverwege de berg in headquarters wat eigenlijk Gamgadhi heet (Gamgadhi kun je tenminste vinden op google maps)

Het lijkt een onooglijk hotel maar het uitzicht achter is fenomenaal en ze hebben Jeeps. We hebben contact met vader Tsering, die komt naar het

Hotel en we hebben nog gelegenheid een en ander uit te wisselen

We lopen door Gamgadhi en komen de kok tegen met zn 2 kinderen Das verdomde handig want die kan een gedeelte onze rugzak dragen ook nog omdat we de rugzak en doos van Ani hebben meegekregen want die had toch geen ticket en moest in Nepalgunj wachten.

Vader Tsering heeft voor ons zessen een Jeep kunnen regelen die ons brengt zover de weg begaanbaar is en niet geblokkeerd is door landslides. Waar het omgaat is, wel plannen maar "expect the unexpected". Er is "never a dull moment".

We eten nog wat eieren en gaan vroeg slapen.

Omdat we drie dagen verloren zijn lopen we de volgende dag naar ons Hostel in Dunggadara

De volgende dag zaterdag 20 vroeg op pad.

Hoofdweg is een groot woord maar de jeep kan er veelal in de lage gearing wel door, zelf door de rivier bij lumsa wat halverwege is

IMG_5409.MOV

Alleen in de word versie af te spelen

Dat scheelt weer een slok op n borrel want het zwaarste stuk is de laatste twee uur. Een uur voor chaila worden we eruit gezet door drie landslides die de weg versperren. We gaan lopen. Mijn rugzak zit prima. De kok draagt die van Michelle. De kinderen van de kok de kleintjes.

De "brede" weg waar Jeeps en vrachtwagens overeenkomen stopt bij chaila. Daar eten we een omeletje met cola of Fanta en dan begint het ezelpad waar inderdaad regelmatig hele karavaan met ezels over heengaan.

ALLES moet aangevoerd worden met ezels dus ook bouwstaal als je iets wil bouwen, cement, rijst, eten alles. Een ezelpad kost 12 roepies (12 cent). Aflevering is onbetrouwbaar omdat de goede man vertrekt als al zijn ezels "vol zijn". Dus geen alternatief voor rugzakken. Na een mooie wandeling maar zwaar komen we begin van de middag in Dunggadara aan en zien hoog aan de overkant de school en het Hostel. In Dunggadara ontmoeten we de Head master van de school Dattera die na thee drinken meeloopt naar boven. Aardige man. We komen dus zaterdag aan en er is nog niemand want morgen zondag begint het nieuwe schooljaar.

Het hostel is functioneel ingedeeld. Twee verdiepingen met afgesloten slaapruidtes en open samenzijn ruimtes om te eten en te studeren en te spelen. Wij slapen in "de kamer van Toon" voor bezoekers of vrijwilligers. Michelle slaapt in de speelkamer van de kinderen. Eerst uitmesten want er was drie weken niemand in het Hostel. De bedden zijn gewoon van hout met wat laagjes. Mijn opblaasbedje is fijn. Lekker mummieslaapzak en insectenwerende lakenzak die niet heeft gewerkt want na twee dagen barst ik van de vlooiën, insecten beten. Jeuken! Maar goed dat hoort er ook

bij. Een paar kinderen komen zaterdag en worden door ons en de kok opgevangen want Ani komt zondag pas. Het is een mooi weerzien tussen Toon en de kinderen en van mij en Michelle moeten ze nog niet veel hebben Dat moet groeien. We worden welkom geheten door Dattera en andere leeraren Avonds maakt de kok noodle soep Daarna nog rijst. Wij niet. We horen nog een landslide. Lijkt hevig maar blijkt de volgende dag mee te vallen. Dattera vraagt of we de volgende dag voor de klas willen. Prima. Vroeg naar bed. De eerste nacht is onrustig en prima.

Zondag 21 Vroeg op.

De kinderen sijnpen binnen. Mooi dat wij eerder waren. Er wordt geravot, gevoetbald en gekletst. Om 9.45 komen de eerste kinderen ook schoorvoetend in het Hostel. Ze herkennen Toon en zijn vriendelijk. Vandaag komen er 60 kinderen naar school, de rest komt later voor wat voor reden dan ook. Om 10.15 volgt een langdurig ritueel van de Head master met oefeningen en zingen. Passang (de broer van de lama) sluit aan en begroet Toon hartelijk. Er worden stoelen gehaald en daar worden wij prominent ingezet. Passang hangt ons de ceremoniële doeken om die we ook van pa lama kregen notabene bij het begroeten terwijl Toon dacht dat dit eigenlijk bij het afscheid hoorde. We krijgen van Passang een rode streep op t

voorhoofd Daarna volgen alle kinderen die wij weer een streep geven Alle leraren zijn er nog niet en de Head master zet ons voor de klas. Gelukkig hangen in “ mijn” klas posters met cijfers, kleuren, dieren dus we oefenen hardop tellen in het Engels en dierengeluiden.

Voor de rest van de dag bekijken we het ritueel van de school. Voor mij vandaag klussen, het licht. In de jongenskamer werkt het niet. Ik verbind deze met de kabel bij de tafel, trek de lange kabel over de zolder terug Er zit een kabelbreuk in. Deze kabel leg ik naar de naast het hostel gelegen hok wat voor keuken doorgaat.

Middags huiswerk, spelen

Avonds doneert de lama een kip voor ons die in chaila gehaald wordt omdat ie daar 40% goedkoper is. Dat mag dan weer de kok doen.

Wij zijn kritisch want voorzien een scherpe scheiding tussen Hostel en school en de kok hoort bij het hostel. Geen karwijtjes meer voor de kok maar ja die krijgt nog geld van Passang dus die heeft macht. Gaan we aankarten bij de lama want dit is onethisch.

Daarna nog Dalbat en rijst met Roxy (zelfgestookte jenever). we communiceren nog wat zover mogelijk over politiek, of er vrijwilligers mogen komen (ja dus Wie meld zich aan?), meer kinderen (nee dus Eerst voor alle kinderen sponsors (voor 4 dus, wie meld zich aan 😊) etc.

Rond 9 uur slaaptijd. Voor ons ook.

Maandag 22 april

Tweede paasdag 6 uur opgestaan, wakker, al eerder van de vogels. De Roxy was ok en toch wel last vannacht. Dankzij de vooruitgang en mijn simkaart met internet stromen nachts de whatsapp berichtjes binnen. Morgens vroeg kun je ook wat terug sturen en dat is nieuw. Toon was altijd “off grid” in Dunggadara.

De slaapzak is aan de smalle kant. Het was koud vanavond en vannacht. Het blijft wennen het harde bed. Thee van de kok en kokend water voor een koffietje. We krijgen van Ani een dubbele Roti met ei.

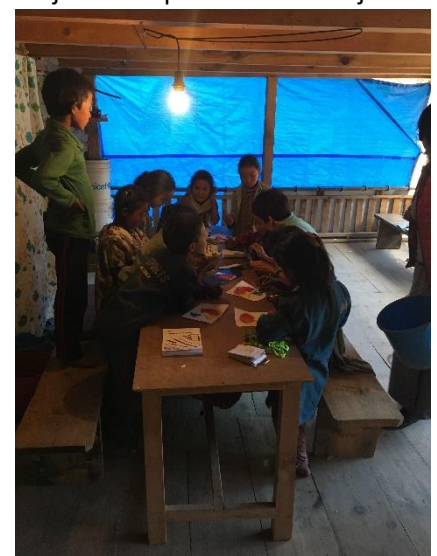
We merken dat de discipline voor de kinderen ver te zoeken is voor wat betreft Tandem poetsen, hygiëne, opruimen, taakjes. Wat wij doen is gewoon het voorbeeld zijn.

Mede omdat het contact met de kinderen nog wat onwennig is ga ik verder klussen. Beneden wc deur klemt. In de buiten wc zitten stenen. Doorgespoeld. Voor ons best normaal. Iets is kapot en je repareert het. Hier minder. Ook weer bijzonder maar ze hechten er hier gewoon niet zo naar. Als de wc deur klemt blijft deze open staan en zit je in de stank So what? 😊

Om 1300 gaan we de berg even af om een omeletje te eten in Dunggadara met groenten. Om 4 uur het einde dag ritueel op school, huiswerk en voetbal.

Laurens! roept de zoon van de kok en we spelen cricket op het veldje voor de school. Fijn om “geroepen” te worden.

Michelle tekent met de meisjes. Mooie manier om de kinderen te laten wennen aan de minimale blanken die ze zien hier

Dinsdag 23 Ik begin al aardig gewend te raken. Na het ontbijt bij Ani lopen Toon en ik naar De Head master in Dunggadara die aan zijn ontbijt zit.

We willen even zonder luistervinken een paar vragen stellen. Zo werkt het wel hier. Met zoveel mogelijk mensen praten om n beeld te krijgen van de werkelijkheid. Op tijd terug want de school begint om 9.45. Best discipline. Ik loop nog even met hem naar zijn kantoor om te kijken hoe het zonnepaneel te bevestigen. Ze hebben niet op deze school en een ipad zou handig zijn om bv filmpjes te tonen in de klas. Dat gaan wij regelen. Hij moet achter hout aan.

Even later laat Dattaraj foto's zien van Mangri waar hij woont. Overal boomgaarden met appels citroenen met stekjes Een heel bedrijf thuis met de zuster van zijn vrouw die voor de kleine zorgt.

Het schoolritueel begint met de trommel. Ze bewegen, zingen en trom trom trom naar de klassen. Toon, Michelle en kok lopen naar Maha. Ik ga lezen in Het gras wordt groener. Tussendoor een spelletje met de zieke aangenomen dochter van Ani. Ik krijg thee en later noodle soep. De eerste aangeboden soep zie ik maar van af. Doe n dutje voor het eerst. Überhaupt weinig energie net als Toon die last van zijn keel heeft. Vanmorgen toch maar wat chloor bij zijn water. Ik repareer nog even de draad van het zonnepaneel en heb verder een rustige derde dag.

Woensdag 24 april 2019

De laatste dag alweer. Toon en ik zijn bij het wakker worden meteen in conclaaf over alles wat we nog moeten doen.

Lijstjes maken. Nu zijn we hier Klop op de deur. Een moeder met kind wordt binnen geleid of we even haar kind willen overnemen. Annie zegt. Ze heeft twee kinderen, geen vader bla bla. Ik ben stomverbaasd had dit niet van Ani verwacht want zij weet dat dit zo niet werkt. Toon zegt Ik zal het met Lama bespreken wat ik hoor als een halve toezegging dan wordt ik op een gegeven moment boos en zet ze buiten. Dat gaat niet werken zo.

We gaan het zonnepaneel aan de Head master ter beschikking stellen met iPad. Ik lees wat als Dattera ons komt halen voor n les in de hoogste klas. Het gaat over het belang van dingen kunnen onthouden. Doet ie goed. Toon leert de kinderen hoe het werkt iets onthouden, heel leuk. We eten weer kip. Toon loopt met de kok naar chaila oa om de kip te halen die ons door de lama wordt aangeboden. Kunnen we niet weigeren en weer een risico maar goed **Het leven begint op het einde van je comfortzone.**

Ik pak de plank en ga het zonnepaneel monteren. Ik zaag een stukje perspex op maat en zet dit vast met 'n trekbandje zodat ze niet bij de accu kunnen. Dan een beetje lezen.

Ik krijg een eitje van Ani op initiatief van Passang. Douchen met mijn geïmproviseerde zak met lauw water. Weer lezen. Ik zie Passang en Dattera op het bordes staan en besluit het paneel te gaan monteren. Klaar. Dan nog even onze House of Dreams foundation banner goed vastzetten. Het begint te regenen en weerlicht. We kletsen wat en spelen met de kinderen. Calacha bij Ani. Grote hilariteit met het overgooien van de muis met toon en n paar meisjes. Leuk De jongens verstoren en die geven we de kieteldood. 7 uur eten de kinderen. We gaan er gezellig bijzitten. Dan gaan we zingen en 8.30 naar de kamers.

Wij eten met Roxy. Eerst plechtig de kip. Voor ons een zorgvuldig uitgezocht bakje. De kip wordt klein gehakt en gebakken. Dus de stukken in je mond en kauwen met bewuste aanwezigheid. We stellen weer vragen over en weer. Educatie systeem. Politiek systeem. De maoïsten hebben nu de macht in Nepal. Iedere 5 jaar kiezen. Plaats van de vrouw. Er is een vrouwelijke vicepremier en ministers. Economische groei weten ze niet. Veel afhankelijk van China en India

Donderdag 25 april 2019

Ik ben om 5 uur wakker, beetje donker en mooi moment om te mailen en whatsapp. Ook teletekst voor het laatste, meest oninteressant nieuws. Toon wordt wakker en we zijn meteen in de lijstjes modus voor de laatste aandachtspunten voor Passang en de lama. We staan op en gaan inpakken. Kan maar klaar zijn. We vertrekken als de kinderen hebben gegeten De kinderen spelen en wij ontbijten bij ani. Roti met ei. Ani vraagt Passang over het gas. Toon antwoord. Is opgelost door Ani een bonus te geven. Zo kan ze zelf bepalen waar aan uit te geven. Daarna richten we de speelkamer in want dat blijft

zo.

We kijken samen met Passang en Ani naar alles wat nog op onze kamer hangt. Dan zeggen we alle kinderen goededag en namaste en lopen met de jongens naar beneden. Die brengen ons naar Dunggadara. De kok ruikt nog op en komt met Passang later. In het dorp nemen we afscheid van de jongens en lopen aan.

Alle kinderen en staf zwaaien ons aan de andere kant van de vallei uit. We lopen langs de rivier in een contante afdaling met het pad weer omhoog en omlaag. Het lopen gaat prima niet in de laatste plaats door me op mijn ademhaling te concentreren. In, vasthouden en een tel uit. Tot 10 en weer opnieuw. Ik een constante bewuste aanwezigheid.

Na n uurtje halen Passang en de kok ons in en trekken gezamenlijk op. Ik loop geconcentreerd op m'n gemak me bewust van mijn knieën, zeker bij het afdalen. Altijd oneffen, altijd stenen en altijd water en drassige bodem. Het heeft veel geregend en de rivier dendert langs met veel zand. Een machtig gezicht.

Na 2 uur komen we aan in chaila. Even een Fanta en rusten. We lopen door tot het moment waar we de laatste keer zijn afgezet maar de rivier in Lumsa is te wild daar kan de jeep niet doorheen dus we lopen door. Het ziet er naar uit dat we verder moeten.

Het lopen wordt moeizamer en naast m'n knieën voel ik nu ook m'n heupen. Het meditatieve ademen en bewuste aanwezigheid in het prachtige landschap trekken me er doorheen. We zijn bij de rivier in het dorp Lumsa rusten even en klaar voor de laatste hoge klim

Overall langs het pad ontstaan gemeenschapjes met huizen, families en veel kinderen. Deze gaan nooit naar school, zijn vroeg moeder en kunnen nergens naartoe. Ze bouwen hun eenvoudige bestaan op met eten drinken en n dak boven het hoofd. Wij vinden er wat van. Zij weten niet beter en zijn vermoedelijk tevreden. We zien heel veel infrastructurele projecten van water en elektriciteit. Ook is er redelijk bereik met gsm en zwak internet. Het pad is een belangrijke doorvoerplaats van Nepal naar China. Nu veelal met menskracht en ezels. Kan ook niet anders want het pad verandert voortdurend door de elementen. Landslides zijn verraderlijk en funest voor alles wat je vast wil aanleggen. Er is water uit de bergen wat iedereen drinkt maar er zit troep in. Door bassins aan te leggen zakt de troep naar de bodem en is het al schoner. Maar als er boven op de berg een dood dier in ligt is het vervuild verdunt weliswaar maar wel met ziektekiemen. Daar gaat voorlopig niets aan

veranderen behalve lokaal koken. Dat zie je ook steeds meer, net als in het hostel. Eerst was er een keuken met een open vuur dan komt er een kookstel met een schoorsteen naar buiten. Dat scheelt al veel in de troep die iedereen, hier opgegroeid, is gewend in te ademen want rook inademen levert best gezondheidsproblemen op.

Veel hoesten, loopneuzen, kleine en grote infecties. Onhygiënisch en dan ook nog met de handen eten. Daar komt nog bij dat door de eenzijdige voeding mensen veelal keutels produceren die er bij gelegenheid met de vingers worden uitgehaald. Beetje vragen om moeilijkheden en goed voor het immuun systeem. Het lijkt me dat de kindersterfte nog hoog is maar door het hoge kinderaantal is toch een verzorgde oude dag verzekerd. Voor arme mensen is het aantal kinderen werkvolk en als ze er niet meer voor kunnen zorgen worden kinderen op goed geluk meegegeven naar Kathmandu en zelfs verkocht met een toekomst van slavenarbeid of de seks industrie

Wat wij vanuit onze wereld kunnen brengen is bewustwording en kennis. Geen oordeel. De kleinste dingen gaat het om. Als iets kapot is neemt niemand verantwoordelijkheid. Ook bv een wc. Die doet het dan gewoon niet meer en dan poept en piest iedereen weer buiten. Wellicht geen probleem maar bij een school met 130 kinderen is dit gewoon smerig, onhygiënisch en onnodig want even er met verstand en naar kijken het is opgelost. Dat laatste moet dan ook nog wel even worden verteld aan de kinderen zodat ze het weten want anders werkt alles maar iedereen blijft zn dingetje gewoon buiten doen. Zo bijzonder. Dus 1000€ investeren (ja hun dus niet wij) en vervolgens er niet meer naar omkijken als iets niet werkt. Bijzonder. Ja dat vinden wij vandaar dat die externe kritische en praktische oplosblijk hier in Nepal hard nodig is.

We kome aan in Gamgadhi. In ons hotel. Kamers, douchen en beetje eten. Toon heeft Subash (de bankdirecteur) en pa lama (de politiek actieve) gebeld. Pa lama komt met twee Engels sprekende ingenieurs langs en we bespreken een en ander zoals watervoorziening en het pad. Volgend jaar is er een meer begaanbare weg naar Chaila klaar. Ik hoor ook dat het toerisme bij het Rara meer wordt gestimuleerd. Dus wellicht een rechtstreekse vlucht van Kathmandu naar Rara. Er wordt geïnvesteerd in Water en Elektriciteit. Subash heeft n ander baan. Jammer en toch een goed contact voor het vervolg. Biertje sigaartje slapen. Met die K honden

Vrijdag 26 April K4 HeadQ (vervoer) naar Rara – vliegen naar Nepalgunj – Kathmandu
Geen last gehad van de honden of andere dieren heerlijk geslapen van 9 tot 5. Opgestaan.
Discussie in het thee tentje van familie van Ani. We praten met een goed geklede slecht Engels sprekende man. Hij geeft zo goed mogelijk antwoord op onze vragen. Ook weer het probleem van slecht presterende gov schools. We zullen met het voorbeeld van Mangri moeten motiveren dat het op plaatsen wel werkt. Stimuleer eigen verantwoordelijkheid. We zijn teveel getriggerd op wat niet goed gaat terwijl er in het afgelopen jaar veel ten goede is verandert

Talcha airport

Op Talcha airport zien we een enorme zonnepaneel accu hybride installatie met dank aan de Japanse overheid. Geen hek eromheen zodat iedereen erbij kan.

Wij staan ervoor mensen helpen zichzelf te helpen. Waarom denk je dat pa lama ons twee keer wil ontmoeten. Zij zijn heel blij met ons en dus kunnen wij ons nu focussen op het verbeteren van het schoolstelsel.

We vliegen precies op tijd naar Nepalgunj en daar 5 uur wachten en je mag blij zijn dat ze vliegen. Wat een armoede. Het is buiten 39 graden en binnen meer maar door de ventilatoren voelt het minder. Mensen om me heen hoesten. Als je ergens ziek wordt is het hier. En om 5 uur een vertraging 18.30. 17.45 mogen we naar binnen en daar is het iets koeler en ik voel mijn keel en wordt verkouden. Weer later Om 19.30 mogen we in het vliegtuig en vliegen. Bij Kathmandu moeten we een half uur cirkelen. Dan aankomen het bagage gedoe wat, op zichzelf, een snel en efficiënt systeem is met nummertjes op je ticket en op de bagage (overigens als je je nummertje kwijt bent krijg je toch bagage).

Taxi naar de grote poort van Boudhenath stoepa (grootste stoepa van de wereld) en we lopen naar boudha potalo guesthouse. Op de kamer 505. Handdoeken n laken en ik haal mijn in bewaring gegeven koffer. Om 21,45 nog naar boven maar geen eten (ook niet nodig) wel een heerlijk koel biertje. Naar de kamer en slapen

Zaterdag 27 april Kathmandu. Pieter jarig en koningsdag. Ook de broer van Michelle is jarig we nemen er avonds een wodka op. Wakker om 6.30. Appjes. Krant lezen, heerlijk, opgestaan en naar Java voor ontbijt. Omelet met ui tomaat, americano en fruitsalade voor 60 cent. We discussiëren samen zoals we heel veel doen. Vragen voor de lama. Ipad voor Dattera. Vertaler ja of nee maar we hebben phurba (de dochter van de lama) . En het schoolstelsel natuurlijk.

Ik lees gisteren in het FD een artikel over scholen in Nederland. Die doen het ook niet geweldig voor een hoogontwikkeld land. Een zesjes cultuur. Verstikkende bureaucratie met opstapelende en tegenstrijdige veranderingen. Hier in Nepal is wellicht te weinig geregeld. Bij ons teveel. In Frankrijk hetzelfde zegt Michelle. De vlooiënbeten jeuken nog steeds gemeen. "Just annoying" galmt er in mijn achterhoofd. Niet teveel aandacht geven.

Vandaag naar de markt om Ellen te ontmoeten op de farmers markt. We lopen er naartoe. Heerlijk mens Leuk gesprek Ellen is 72 woont al 10 jaar in Kathmandu en heeft een aandeel in een geitenfarm. Om 2 uur taxi terug. Boven nog even groente en rijst. Ik ben verkouden geworden in Nepalgunj. Michelle noemt deze stad nu Nepaljunk 😊. middags nog wat lezen, verslag schrijven, wandelen, vroeg eten en vroeg slapen.

Zondag 28 november 2019

Om 4 uur wakker. Ben in gedachte dit verslag aan het maken en denk dan kan ik het maar beter gaan doen. Om 7 uur is iedereen wakker en op. Om 8 uur ontbijtje bij Java. Het is benauwd en

eigenlijk voelen we ons alle drie niet ok. Voor mij weer n beetje slapen. Vandaag willen we nog naar Thamel om spullen te kopen voor onze house of Dreams winkel.

Maandag 29 nov

We lopen vandaag nog even naar het consulaat waar we met Kari spreken over Nepal en de kinderen. Goed voor de relatie je weet maar nooit

We krijgen haar post mee voor Nederland 😊

Kingdom of the Netherlands

Kari Cuelenaere
Consular Officer

T : +97-71-55 23 444
F : +97-71-55 23 155

kuelenaere@nlconsulate.org.np
consulate@nlconsulate.org.np

Consulate of the Kingdom of the Netherlands
Kusunti Marg, Jawalakhel, Lalitpur, Kathmandu | P.O. Box 1966
Nepal
www.netherlandsconsulate.org.np

Daarna lopen we naar de NIC ASIA bank om ook hier even te babbelen. We hadden Subash als vertrouwd contact maar die is weg. Hij heeft ons Sophy aangeraden. We lopen binnen letterlijk Sophy tegen het lijf. Karma?

Dinsdag 30 april

In de ochtend ontbijt en we zwaaien Michelle uit die weer terug gaat vandaag. Daarna bespreken we met Rinzin de uitgeschreven "letter of intend". Rinzin kent de mores in Nepal en heeft nog goede suggesties wat oa gaat over "duty". De taak van de lama en Ani.

Dan het gesprek met de lama.

Eerst onze waarden nog even onder de aandacht

1. Support children of poorest families
- 2 stay in touch with parents community
- 3 Education is opportunity for Boys and girls to shape future
4. Serve sentient being and nature

Samen met phurba (de engels sprekende dochter van de Lama) en een tweede lama als vertaler bespreken we de tweede "letter of intend" en meer. We doen goed werk in Dunggadara. Op mijn voorbeeld met de moeder en kind zegt de lama. Neem het kind op en ik betaal de school. Dat is precies waar ik naartoe wil. Synergie tussen mededogen en zakelijkheid. Daarop hamert ook Rinzin. Over en weer leren van elkaar in bewuste aandacht.

De stemming is oprecht. De lama wil geen geld voor een Puja. In het hele gesprek van 10.30 tot 14 heb ik geen last van dipjes terwijl ik vanmorgen moe was. De lama geeft energie en ik ben ook optimistisch over Passang.

Er is internet in Dunggadara. Hoe lastig is het maandelijks of regelmatig een overzicht te maken en ons een foto te sturen. (en dit is weer typisch Europees denken)

We krijgen een lekkere maaltijd van rijst kip spinazie en een aardappel prutje met saus met een n biertje. Dan is het weer mooi geweest voor vandaag.

Om 16.30 een biertje in het sanctuary van ons Hotel. ! En n sigaartje. Vanavond weer eten met Rinzin.

Het was en is warm. Ik wil naar huis en toch bewuste aandacht in het moment. Soort tijdverdrijf en nuttig zeker voor de reis die nog voor ons ligt en altijd. Ik heb dit boekje "Het gras is groener" eerder gelezen en vergeten en nu is dit boekje het enige wat ik met bewuste aandacht lees. De vogels hier doen hetzelfde als thuis en ook de bomen.

Wij moeten allemaal teveel van onszelf. Als ik hier iets leer is bewuste aandacht in alles. Ik leef bewuster hiermee en heel meditatief vooral de berg omhoog. Tellen die Ademhaling tot 10 en weer opnieuw.

Woensdag 1 mei

Onze laatste dag hier in bewuste aanwezigheid. Gisteren 9 uur slapen. 12 uur wakker. Mugjes. Slaap toch lekker tot half zes. Klaar maken voor vertrek. Ontbijtje bij Java. We lopen Sonam tegen het lijf (een bekende van TOON van een van zijn vorige bezoeken). Allemaal Doing business. We drinken koffie bij de stoepa

Er loopt hier in Katmandoe een bond gezelschap. Allemaal met een verhaal als Toon en Ellen. Vele zijn hier ook op hun eigen manier met hun geloof bezig. En bedelaars. Je weet het niet. Ik geef nog liever een taxi chauffeur met n verhaal wat als de zielige bedelaars.

De honden halen hun neus op voor n croissantje

Een echte bonte mengeling van chinees naar Europees en alle soorten en maten in graden van fysiek gaaf mooi en minder. Honderden doen weer hun rondjes rond de stoepa in hun eigen tempo in de heilige? Rook met geluidjes al bidden trommelen kijken.

Er gaan er ook diep door de knieën en het stof.

Een oud omaatje komt naast me staan en begint te praten. Ze wordt met zacht hand door de politie weggestuurd.

De stoepa wordt weer helemaal witgekalkt

Een man praat met Toon slaapt in Lotus guesthouse. Woont hier heel lang met zijn 800 levenswijsheden. Kinderen in het hostel. Laat ze schrijven vanuit I am.... ik ben...

1400 inchecken. 14.30. Douane

En de laatste security

We bespreken na in het laatste vliegtuig. Ik heb best geslapen 4 uur of zo. Algemene indruk is dat het voor alle relaties een goed bezoek was. We hebben natuurlijk via Dattera veel contact met de kok gehad. De kok als spil van het hosten door aanwezigheid, verzorgen eten drinken en klussen. Ani die aanwezig is maar verder te weinig verantwoordelijkheid neemt. Dattera als principale en Head master die het beleid en de praktische uitwerking van de school bepaald. Hostel draait n jaar. We hebben 18 van de 20 kinderen gezien bij het opstarten. We gaan inzetten op verfijnen en niet meer kinderen. Verfijnen in hygiëne. Belangrijk onderwerp bij de lama. Wassen, tanden poetsen, beddengoed.

De rol van bezoekers. De kunst is de reis voor bezoekers zo goed mogelijk voor te bereiden en backup te hebben op plaatsen als

- Kathmandu (Rinzin).
- Nepalgunj (Hotel van Ani).
- Gamgadhi met vervoer. (Planata hotel).
- Jeep naar chaila. (passang)

Door de uitrol van gsm masten meer communicatie met betrokkene zoals:

- Passang via (Pema)
- kok via (Dattera)
- Lama via (Phurba)
- Vader Lama via (Dolma).

Verfijnen door sturen van bezoekers die de kinderen gaan ondersteunen met spelletjes. Engels. Liefde en aandacht.

En dan weer thuis